

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

w sprawie z wniosku **W. K.**,

o zadośćuczynienie z tytułu niesłusznego zatrzymania,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 21 marca 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. K. wniósł do Sądu Okręgowego w B. wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach od 6 do 8 sierpnia 2011 r.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 21 marca 2013 r., sygn. III Ko .../12, zasądził z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 2.000 zł, a w pozostałej części wniosek oddalił.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego, kasację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy.
Zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na wadliwym rozważeniu podniesionego w apelacji zarzutu mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., przez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na nie uwzględnieniu przy orzekaniu istotnych okoliczności sprawy, to jest braku podstaw do zatrzymania wnioskodawcy;
2. rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów:
  - a) art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c., przez ich nieprawidłową wykładnię, polegającą na determinowaniu wysokości zadośćuczynienia aktualnymi warunkami życia i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa;
  - b) art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na nie uwzględnieniu okoliczności mającej wpływ na wysokość zadośćuczynienia, a także na rażąco niewłaściwej ocenie okoliczności rzutujących na wysokość zadośćuczynienia”,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy W. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona.

Całkowicie niezasadny jest zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, to jest przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Polega on na nieporozumieniu i braku zrozumienia przez pełnomocnika wnioskodawcy instytucji odszkodowania i zadośćuczynienia. Sąd I instancji orzekając w niniejszej sprawie wziął pod uwagę przesłanki z art. 552 § 4 k.p.k., a kwestia bezpodstawności zatrzymania była elementem wyjściowym, bez

czego nie było możliwe uwzględnienie wniosku co do zasady. Nie można więc zgodzić się ze skarżącym, że im bardziej bezzasadne było zatrzymanie, to tym wyższe powinno być zadośćuczynienie, gdyż przepisy prawa nie pozwalają na miarkowanie niesłuszności zatrzymania. Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych wynikających bezpośrednio z zatrzymania i jedynie okoliczności z tym związane winny być brane pod uwagę przy ocenie jaka kwota będzie odpowiednia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Ustosunkowując się do zarzutu apelacji z tym związanego, Sąd odwoławczy zawarł analizę i ocenę toku rozumowania Sądu I instancji, w pełni go akceptując, a nadto wskazał na argumenty przemawiające za słusnością wydanego w sprawie orzeczenia.

Zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, to jest przepisów art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. był już uprzednio podnoszony przez pełnomocnika wnioskodawcy w apelacji i Sąd odwoławczy wykazał jego nietrafność, gdyż nie można mówić o rażącej obrazie prawa materialnego cywilnego wówczas, gdy prezentuje się tylko odmienną ocenę przesłanek rzutujących na wysokość zadośćuczynienia, szczególnie w sytuacji, gdy zostały wzięte pod uwagę wszelkie okoliczności mające znaczenie w sprawie wnioskodawcy. Słusznie więc Sąd Apelacyjny uznał, że zasądzona na rzecz wnioskodawcy kwota 2.000 zł za niesłuszne jego zatrzymanie przez dwa dni jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Stwierdzić należy, że kasacja również sprowadza się do polemiki z oceną okoliczności i przesłanek związanych z wysokością zasądzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez wnioskodawcę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania, natomiast nie wykazuje, aby w postępowaniu odwoławczym, w zakresie rozpoznawanego zarzutu, doszło do rażącego naruszenia prawa i to mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

